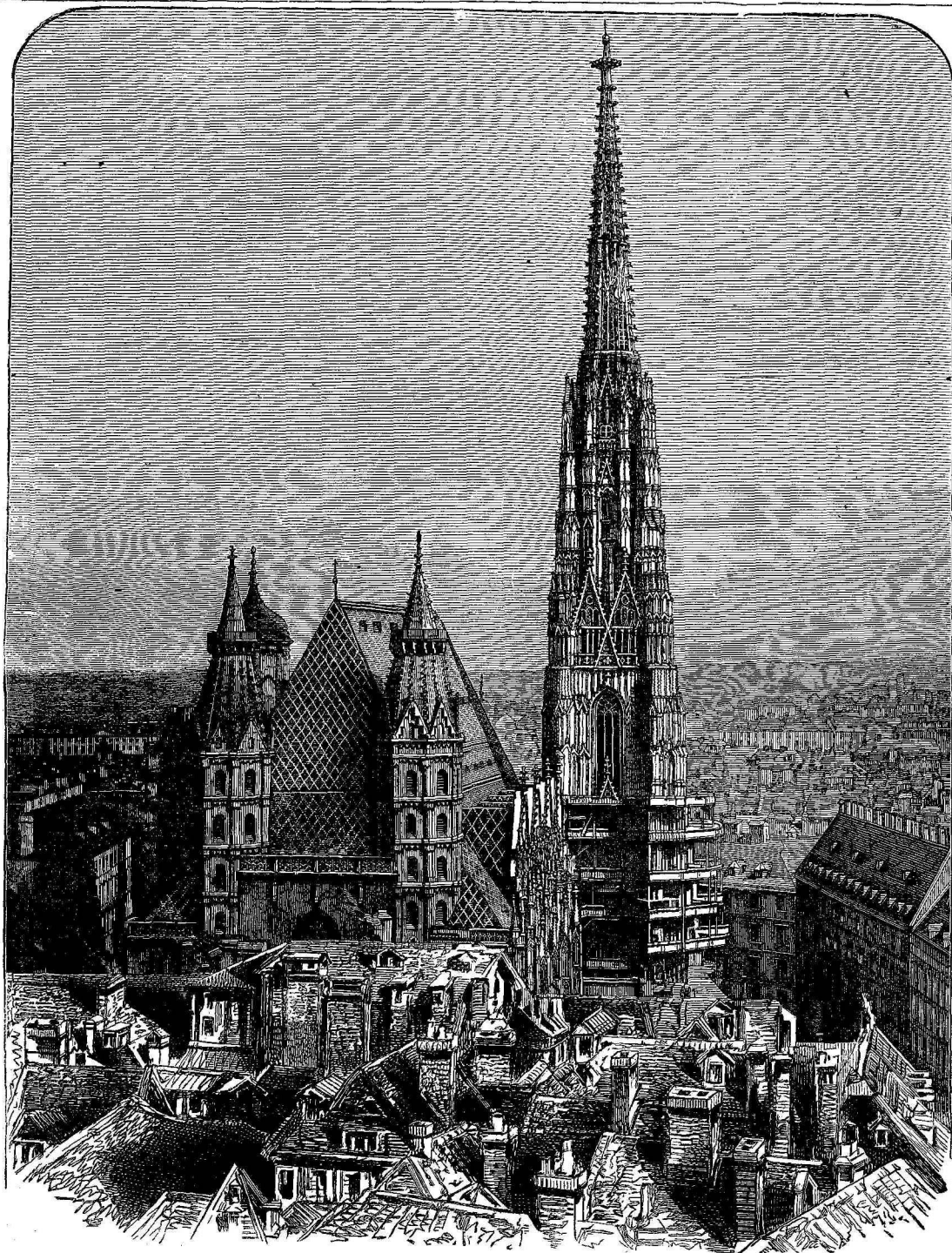

Ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Στεφάνου.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

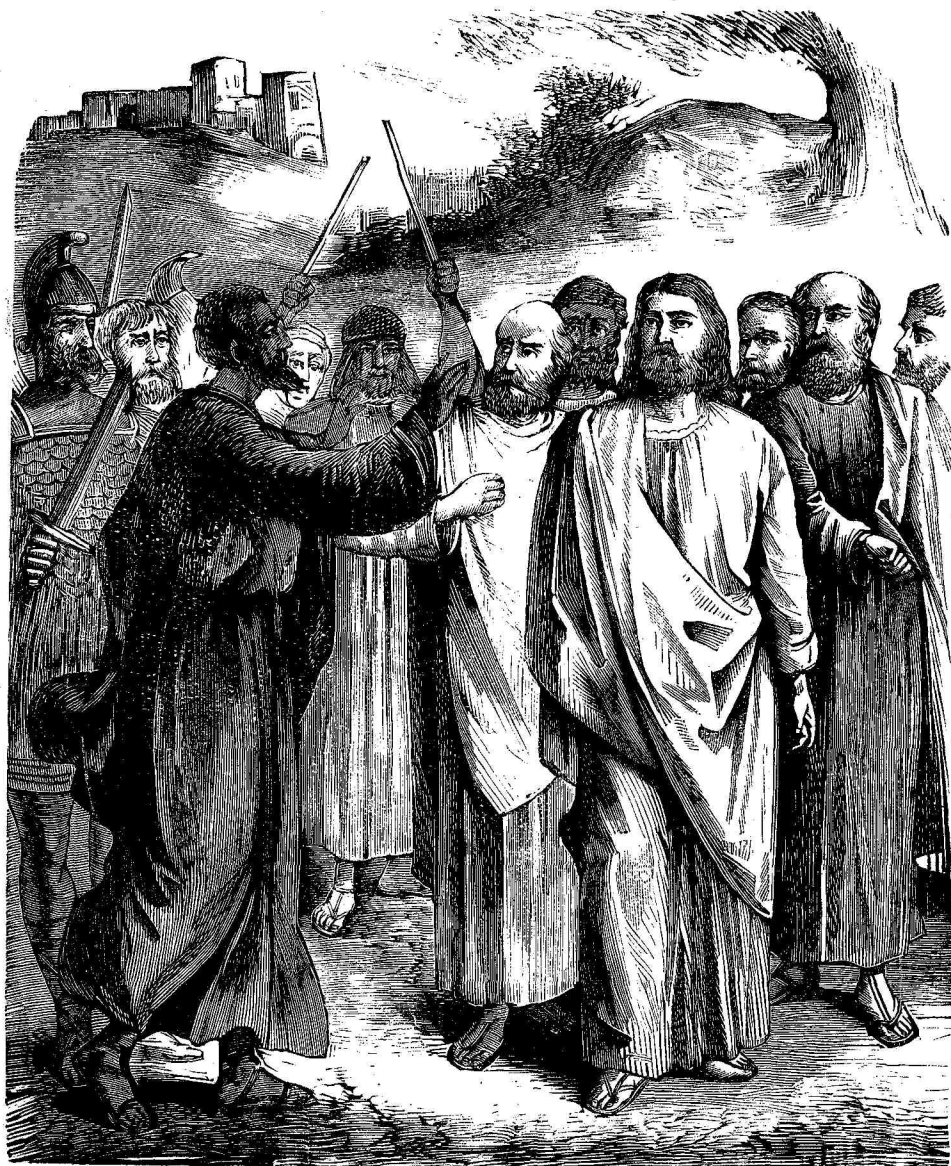
Ὁ μνηστοπολιτικὸς οὗτος ναὸς τῆς Βιέννης, ἂν καὶ ἔχῃ μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ μεγέθους τῆς περιφήμου μνηστοπόλεως

τῆς Κολωνίας, ὑπὸ πολλῶν εἰδημόνων θεωρεῖται ὡς τὸ ἐκλεκτότατον δεῖγμα Γοθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐνεκαινίσθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1147

μ. Χ. Οἱ δύο αὐτοῦ πύργοι, οἱ κατὰ τὸν Βυζαντινὸν ρυθμὸν κατασκευασθέντες ἐπὶ τῆς δυτικῆς εἰσόδου, τῆς καλουμένης *Γιγαντείου Πύλης*, εἶναι τὰ λείψανα ναοῦ, κτισθέντος 200 ἔτη πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ κυρίου μέρους τοῦ παρόντος ναοῦ.

χύθη, ζυγίζοντα 13,571 ὀκάδας καὶ κατασκευασθέντα ἐκ τοῦ μετάλλου τῶν Τουρκικῶν κανονίων, τὰ ὅποια ἐκυριεύθησαν κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς μεγάλης πολιορκίας τῆς Βιέννης ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὸ ἔτος 1683.

Ὁ Χριστὸς προδιδόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰούδα.

Τὸ μῆκος τῆς μητροπόλεως ταύτης εἶναι 106 μέτρων, τὸ πλάτος 62 μ.. τὸ δὲ κωδωνοστάσιον, ὅπερ εἶναι ἔργον ἐξόχου ἀρχιτεκτονικῆς, ἤρξατο τὸ 1359 καὶ ἐτελείωσε τὸ 1423. Ἔχει δὲ ὕψος 163 μ. καὶ φέρει τὸν μέγιστον κώδωνα, ὅστις ποτὲ ἐ-

ἦ θέα ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τούτου εἶναι ἐξαιρεσία. Ἡ πόλις μὲ τὰ ἀνάκτορα καὶ τὰς ἄλλας μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς τῆς, ὁ κυανοῦς Δοῦναβις καὶ τὰ διάφορα πεδιά τῶν μαχῶν τοῦ Μάρελφελδ, Ἀσπερν, Βάγραμ καὶ Λόδαου, ἔνθα ἡ Αὐστρία ἐπο-

λέμπσε κατὰ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, — ἅπαντα παρίστανται ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ ὡς ὠραιότατον πανόραμα.

Ο ΙΟΥΔΑΣ ΠΡΟΔΙΔΩΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἐνὸς τῶν δώδεκα μαθητῶν, ἔχει δώσει ἀφορμὴν εἰς πολλὰς εἰκασίας καὶ οὐκ ὀλίγας συζητήσεις ὡς πρὸς τὰ ἐλατήρια, τὰ κινήσαντα αὐτὸν εἰς τοιαύτην βδελυράν πράξιν. Ἐκ τῶν κυριωτέρων δὲ γνωμῶν παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἑξῆς :

Τινὲς ἐνόμισαν ὅτι ἡ πράξις τοῦ Ἰούδα ἦτο ἀποτέλεσμα φρενοβλαβίας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν φαίνεται ὀρθόν, διότι ἅπαντα τὰ περιστατικά, τὰ μετὰ τῆς πράξεως συνδεόμενα, δεικνύουσιν ἄνθρωπον ὑγιῶς ἔχοντα τὰς φρένας. Οὔτε πάλιν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν τὴν συναισθησιν καθήκοντος πρὸς τὴν δικαιοσύνην· διότι ἐὰν ὁ Ἰούδας ἐγνώριζεν ὅτι ὁ διδάσκαλός του εἶχε πράξει ἡμελέτα κακόν τι κατὰ τῆς πατρίδος του ἢ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς, βεβαίως θὰ παρουσιάζετο ἔπειτα εἰς τὴν διαδικασίαν ὡς μάρτυς καὶ θὰ ἀπεκάλυπτεν αὐτά, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς ἐζήτουν μαρτυρίαν κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μὴ εὐρόντες ἠναγκάσθησαν νὰ προσαγάγῃσι ψευδομάρτυρας. Ἐκτὸς τούτου ἡ γνῶσις καὶ τοῦ ἐλαχίστου σφάλματος ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ θὰ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ καθησυχάσῃ τὴν συνείδησιν τοῦ Ἰούδα καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παρουσιασθῇ ἔπειτα εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ ρίψῃ κάτω τὰ ἀργύρια καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Οὔτε δέον νὰ ἀποδοθῇ ἡ πράξις του εἰς αἰσθηματικὴν ἰσχυρίαν διὰ τὴν ἐπίπληξιν, τὴν ὅποιαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Χριστοῦ, διότι ἐθεώρησεν ὡς ἀπώλειαν τὸ βαρύτερον μῦρον μὲ τὸ ὅποιον Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἠλείψε τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου. Ἡ μετὰ τῶν ἀρχιερέων συμφωνία τοῦ Ἰούδα ἐγένετο δύο ἡμέρας μετὰ τὸ συμβάν ἐκεῖνο, οὔτε ἦτο τοιαύτης σημασίας τοῦτο, ὥστε νὰ τὸν ἐξωθήσῃ εἰς τὸν σφοδρὰν πράξιν.

Οὔτε πάλιν εἰς ἀπλὴν αἰσχροκέρδειαν. Διότι ὄχι μόνον ἦσαν τὰ 30 ἀργύρια (περίπου 60 φράγκα) πολὺ εὐτελὲς ποσὸν διὰ τὴν προδωσὴν τὸν διδάσκαλον καὶ φίλον του, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἐπέστρεφεν ἔπειτα τὰ ἀργύρια εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς τυπτόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ὅτι παρέδωκεν αἷμα ἁθῶν, ἐὰν μόνον καὶ μόνον πρὸς ἀργυρολογίαν τὸν παρέδιδεν.

Οὔτε τέλος εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Χριστὸς ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ θαῦμα τι διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπίγειον βασιλείαν, τὴν ὅποιαν οἱ μαθηταὶ του περιέμενον.

Ἡ πράξις αὕτη πρέπει νὰ ἀποδοθῇ μᾶλλον εἰς τὴν συνδρομὴν ὀλίγον ἐξ ὧν τῶν ποικίλων ἐλατηρίων τούτων, ἐπισπευθεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς κατασχύνης, ἣν θὰ ὑπέφερεν, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἀπεκάλυπτε τὰ ὅσα ἐτέκταινεν ὁ Ἰούδας κατ' αὐτοῦ, ἀφοῦ τοῦ εἶχε δώσει φανεράν νύξιν περὶ τούτου εἰς τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο δεῖπνον.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ ζωὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα παραδειγματίζουν μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἀλήθειαν, διδασκομένην ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς· ὅτι δηλ. πᾶσαι αἱ ἀνθρώπιναι πράξεις καίπερ ἀτομικαὶ καὶ ἐλευθέρως καὶ ἀνευ ἐξαναγκασμοῦ πραττόμεναι, εἶναι ὅμως κρῖκοι εἰς τὴν μεγάλην ἀλυσιν τῶν ἀνεξιχνιάστων βουλῶν τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ὁ ἄνθρωπος συναισθάνεται ὅτι ἐνεργεῖ κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν καὶ βούλησιν, ἀφ' ἑτέρου συντελεῖ πρὸς προαγωγὴν τῶν σχεδίων τοῦ Θεοῦ.

Περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐτελεύτησεν ὁ Ἰούδας, ἐγράφησαν πολλὰ καὶ ἐγένοντο πολλὰ ὑποθέσεις, τὸ μόνον ὅμως βέβαιον εἶναι ὅτι ἠυτοκτόνησε, κρεμασθεὶς πρῶτον καὶ καταπεσὼν ἔπειτα ἐκ τῆς ἀγχόνης καὶ καταμελισθεὶς.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα μᾶς διδάσκει προσέτι ὅτι οὐδεμία ἐξωτερικὴ σχέσης πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, οὐδεμία συμμόρφωσις πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς θρησκείας, οὐδεμία ἀπόλαυσις τῶν ὑψίστων προνομίων τῆς εἶναι ἱκανὴ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἂν μὴ ἡ καρδιά ἀνακαινισθῇ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν ἂς μὴ ἀρκώμεθα, μηδὲ ἐπιστηριζώμεθα εἰς ταῦτα, ἀλλ' ἂς ἀγωνιζώμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, ὅτι εἴμεθα ἀληθῆ τέκνα τοῦ Θεοῦ διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

ΦΥΤΟΝ ΑΙΜΟΒΟΡΟΝ

Ἄς μὴ σᾶς φανῇ παράδοξον, Ὑπάρχει ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀμερικῇ πλῆθος τοῦ ἱσθμοῦ τοῦ Παναμά, φυτὸν τι, ὅπερ ναι μὲν δὲν τρώγει σὰρκας, ἀλλὰ πίνει αἷμα. Φύεται πάντοτε εἰς τὰ βαλτώδη μέρη ὑποκάτω μεγάλου τινος δένδρου· ἔχει δὲ ἐν ἡρεμίᾳ τὴν δψιν ξηρᾶς ἀμπέλου ἢ κολοκυνθιάς. Ἀμα ὅμως τὸ ἐγγίσῃ τις,